

Fremme, idet man haabede, at Krigsministerens Oplysninger vilde komme, inden Lovforslaget skulde gjøres endelig færdigt. Da disse Oplysninger kom den 8de Februar, afgav Udvalget en ny Betænkning, der gik ud paa at indstille Lovforslaget til endelig Vedtagelse. Ikke desto mindre blev Samlingen sluttet samme Dag, saa det kan med Rette siges, at Regjeringen har ogsaa paa dette Punkt afbrudt Rigsdagen i dens Arbejder. Som Følge deraf have omtrent 80 af de Personer, der vare opførte paa det forrige Indfødsrets-Lovforslag, maattet have den Uleilighed at søge om igjen. Jeg tror ikke, at Regjeringen kan skyde sig ind under, at Rigsdagen har havt de i Grundloven nævnte 2 Maaneder til at arbejde paa dette Lovforslag. Behreidelsen kan i alt Fald ikke reises mod Folkethinget, der først fik Lovforslaget efter at de to Maaneder vare udløbne. — Jeg ønsker tillige at benytte denne Leilighed til at gjøre Indsigelse mod en Grundlovsfortolkning, som man ikke sjældent hører fra anden Side, nemlig, at de grundlovgivende Myndigheder skulde have forudsat, at det regelmæssige Arbejde i Rigsdagen skulde kunne føres til Ende i Løbet af to Maaneder. Det er en Grundlovsfortolkning, som kan findes i en vis Professors Statsret, og som man hører gjentagen i Kor omkring i Landet, men dette har aldeles ikke været den grundlovgivende Rigsdags Mening. Den grundlovgivende Rigsdag har bestemt i en anden Paragraf, at Rigsdagen sammentræder af sig selv den første Mandag i Oktober, dersom Kongen ikke har indkaldt den til et Møde forinden. Dertil hører som nødvendig Fortsættelse, at mindst to Maaneder har Rigsdagen Ret til at være sammen endogsaa mod Kongens Willie. Men dette kan ikke fortolkes derhen, at det regelmæssige Arbejde skulde gjøres færdigt i den Tid, og jeg kunde fremdrage en Række Udtalelser fra Medlemmer af den grundlovgivende Rigsforsamling, som pege i modsat Retning. Jeg skal kun eksempelvis nævne, at Grundlovsudvalgets Hovremindretal, David, H. P. Hansen og Ulsing, sagde, at 2 til 3 Maaneder vilde være det Mindste, og at Indenrigsminister Bang mente, at 3 til 4 Maaneder vare nødvendige, medens Ørsted mente, at det endogsaa vilde være nødvendigt for Rigsdagen at have 4 til 6 Maaneder. Dette anfører jeg kun, for at den Indvending ikke skal komme frem fra modsat Side, at Rigsdagen kunde have gjort sig færdig tidligere med Indfødsretslovsforslaget forrige Gang. I den Henseende kan Rigsdagen og især Folkethinget fuldstændig kaste Ansvarret over paa Regjeringen.

Judenrigsministeren (Ingerslev): Det ærede Medlems Udtalelse giver mig kun Anledning til at fremsette en enkelt Bemærkning, og det er med Hensyn til Bestillingsmændenes Stilling. Det er ganske rigtigt, at en af de Grunde, der have medført, at dette Lovforslag indeholder et større Antal Personer end ellers sædvanligt, er den Omstændighed, at der er en større Del Bestillingsmænd, der have faaet Paalæg om at søge Indfødsret, idet de ere blevne ansatte, inden de havde Indfødsret. Jeg tror nu ikke, at man med det ærede Medlem kan sige, at det har været stridende mod Indfødsretsloven, at de Vedkommende ere blevne ansatte som Bestillingsmænd. Skulde vi tage Sagen strengt efter Loven, saa kan man neppe sige andet, end at der til et kongeligt Embede fordres Indfødsret. En hel anden Sag er det jo, at Administrationen kan finde det rigtigt og betimeligt, at saadanne Bestillinger, hvori der er Tale om at knytte Noget fast til Staten i mange Aar, og hvor der er Tale om at avancere, besættes med danske Mænd, altsaa Folk med dansk Indfødsret. Det er det, man har skjønnet, var rimeligt og billigt, og jeg kan i saa Henseende henviser til Rigsdagstidenden til de Udtalelser, som jeg har fremsat i Fjor og gjentaget i Aar. Det er saaledes, Sagen staar, og det er det, der har foranlediget, at et større Antal Personer, som maaste ellers ikke vilde være komne med paa Loven, ere blevne optagne paa den, idet de ere blevne foranledigede til at søge Indfødsret.

R. Nielsen: I Tilslutning til den ærede første Daler ønsker jeg at gjøre nogle Bemærkninger. Det er jo nemlig vitterligt for Alle, der have fulgt Forhandlingerne om Indfødsretslovgivningen, at der fra dette Things Side særlig gennem Udvælgene og deres Indstillinger baade mundtlig og skriftlig er bleven gjort opmærksom paa, at Thingets Opfattelse af Indfødsretslovgivningen var den, at Bestillingsmændene hørte ind derunder og ikke burde have disse Bestillingspladser i Statshusboldningens forskellige Grene, som de have havt i saa stor Udstrækning, uden Indfødsret, og der er fra dette Things Side gjentagne Gange sket Anmodning til de for-

Retteelse.

Sp. 771 L. 2—3 f. n. „kan blive estergiven“, læs: „skal estergives“.